

fattede ikke fuldstændig hans Bemærkninger; men det forekom mig, at der var saa mange forskjellige Ting deri, som ikke stode i ligesvem Forbindelse med Forespørgselen. Jeg skal holde mig til, hvad der er fremhævet af den ærede Forespørger i hans første Foredrag som et Faktum, at da det sidste Folkethingsvalg fandt Sted den 14de November forrige Aar, er en Folkeshov gaaet igjennem Gaderne og har hujet og pebet uden for Forespørgerens Bopæl, og at man mente, at Politimesteren var bleven set i denne Folkeshov. Jeg maa naturligvis saa vel som ethvert andet Medlem af dette Thing i høi Grad beklage, at det ærede Medlem har været Gjenstand for denne meget lidet smigrende Ovation, om jeg saa maa sige; men jeg tror dog, at Enhver, der giver sig af med at træde offentlig frem, maa have en saa haard Hud, at han kan finde sig i, at hans politiske Modstandere — navnlig naar det sker Aftenen efter en Valgdag, hvor deres Meningsfæller ere bukkede under — vise deres Fortrydelse over at have tabt Slaget og give dette tilkjende ved Hujen og Piben. Grunden, hvorfor jeg har taget Ordet, er for at hævde, hvad der tildels er hævdet af den ærede Justitsminister, at vi vist særdeles meget maa beklage, om Politimesteren og Politiet skulde anse det for deres særlige Opgave at blande sig ind i Valgdagens Begivenheder, og om der, hver Gang et Valg skulde foregaa, skulde være en tilstrækkelig Politistyrke tilstede, saa at den kunde undertrykke enhver Meningsstilkjendegivelse, som blev lidt for høivøstet, og som maasse helst ikke burde fremkomme. Jeg tror i Modsatning til den ærede Forespørger, at der snarere er en Tendents, navnlig i Hovedstaden, til at blande Politiet alt for meget i Borgernes Færd og særlig i det offentlige Liv paa Gaderne. De, der have nogen Erfaring om, hvorledes det gaar til i andre frie Lande f. Ex. England og tildels ogsaa i nogle af de større Stæder, navnlig vel Paris, ville vistnok vide, at man her hjemme er ganske anderledes generet i sin Færden af Politiet end i saadanne Lande. Navnlig paa Valgdagen, tror jeg, at man kunde ønske at være fri for at være udsat for have en Politibetjent bag hver Vælgers Ærme for at passe paa, at der ikke bliver raabt for stærkt Hurra, og at man ikke hujer og piber for stærkt. Naar den ærede Forespørger har forvaret sig imod, at det skulde være den personlige Fornærmelse, som er tilføjet ham eller hans Gæst, der her skulde komme i Betragtning, maa jeg finde dette meget rigtigt. Jeg tror heller ikke, at det er et personligt Spørgsmaal. Jeg beklager, at han og hans ærede Nabo ere blevene fornærmede, men det er jo ikke derfor, at han har bragt Sagen frem i Folkethinget. Jeg skal dog bemærke, at naar den ærede Forespørger i sit sidste Foredrag blandede Spørgsmaal om Domstolene ind i denne Forhandling og talte om, hvorvidt de ere partiiske eller ikke, da ser jeg heller ikke, at dette har Noget med den foreliggende Sag

at gjøre. Her dreier Spørgsmaalet sig i det Sæieste om, hvorvidt en Politimester har opfyldt sin Pligt eller ikke, og dette vedkommer ikke Domstolene. Jeg vil imidlertid hævde, at der paa en saadan Valgdag skal være Frihed til at udtale sig, som man vil, og jeg maa spørge, naar man ikke vil se Sagen fra det ærede Medlems Standpunkt, men antager, at der bliver bragt ham en Ovation med Hurraer og Serenader uden for hans Hus, om dette da ikke lige saa vel kunde give Anledning til Spektakler og Krænkelser af den offentlige Fred, som det, der nu er foregaaet? Jeg tillader mig at betvivle, at hvis det ærede Medlems eget Parti, det seirende Parti, som jo nærmest repræsenteredes af Landhøvedmanden, men ogsaa af en Del Rådshedsmedlemmer, havde arrangeret et Fakkeltog med Serenade for den valgte Kandidat udenfor hans Hus, at han saa vilde have trukket Sagen frem og opfordret Justitsministeren til at befale Politimesteren at forhindre, at Sligt kunde finde Sted ved kommende Valg i Svendborg; men det er dog aldeles klart, at saadanne offentlige Ovationer med Optog og Sligt lige saa godt kunne være stikkede til at opflamme Lidenskaberne hos det modsatte Parti, som at en Folkemængde gaar hen til den faldne Kandidat og paa Veien giver sine saarede Følelser Luft ved Hujen og Piben. Det ærede Medlem og hans Sidemand (S. N. Hansen), som jo høre til det seirende Parti, synes jeg dog, kunde have saa megen Omhed for deres slagne Fjender, at de kunde give dem Lov til paa Valgdagen og navnlig efter at den alvorlige Del af Festen var forbi, at give deres Følelser disse temmelig uskyldige Udtryk. Det er ikke min Mening, at man paa nogen Maade skulde ønske at komme til saadanne Tilstande, som man kjender fra Irland, hvor man paa Valgdagen slaar hverandre ihjel, men jeg tror, at den danske Karakter har en saadan Befindighed, at den alene kan sikke os imod, at det nogensinde vil komme til alvorlige Excesser hos os, og jeg siger, for at jeg skal slutte dermed: Lad os fremfor Alt blive fri for Politi og Politimestre paa Valgdagene; lad Folk da have Lov til at gjøre, hvad de ville, naar de ikke gaa for vidt, lad dem kun raabe Hurra paa Gaderne for deres Kandidat, lad dem kun foranstalte Optog og, om de ville, gaa med Serenader til den seirende Kandidat og lad dem gjøre det Samme ved den faldne Kandidat, hvis de have lyst dertil.

Sagd: Der er fra den ærede Forespørger falbet nogle Ytringer om Domstolene og Dommerstanden, som foranledigede mig til at tage Ordet, netop fordi jeg staa udenfor denne Stand og ikke har nogen anden Opfordring til at tage den i Forsvar, end Følelsen af at den her bliver temmelig stærkt og ubillig angrebet. Der er nemlig blevet rettet et almindeligt Angreb paa vore Domstole, som blev fremsat temmelig aabent og ufor-